

Arrest

nr. 234 550 van 27 maart 2020
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 januari 2005 een verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juli 2005 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep bij de Raad van State tegen die beslissing werd verworpen bij arrest nr. 189.163 van 23 december 2008.

1.2. Op 13 december 2005 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 31 augustus 2007 onontvankelijk verklaard. Op 12 september 2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 27 juli 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 31 januari 2011 werd deze aanvraag geweigerd. De beslissing werd ingetrokken op 23 mei 2012 en vervangen door een nieuwe beslissing van dezelfde datum.

1.4. Op 30 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.5. Op 13 juni 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 9 augustus 2012 onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 10 oktober 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 maart 2013 onontvankelijk verklaard. Er werd op diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Verzoeksters beroep tot nietigverklaring werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 155 077 van 22 oktober 2015.

1.7. Op 20 januari 2015 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 maart 2015 onontvankelijk verklaard.

1.8. Verzoekster diende op 21 mei 2015 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 juni 2015 onontvankelijk verklaard en op 19 juni 2015 stelde de arts adviseur een advies op. De aanvraag werd op 22 juni 2015 ongegrond verklaard.

1.9. Op 13 juli 2016 diende verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd na advies van de arts-adviseur ongegrond verklaard op 16 oktober 2017. Verzoekster diende hiertegen bij de Raad een beroep tot nietigverklaring in, dat werd verworpen bij arrest nr. 202 612 van 17 april 2018.

1.10. Op 25 juli 2018 diende verzoekster een vijfde medische regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13 augustus 2018. Tevens op 13 augustus 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Verzoekster diende tegen deze beslissingen bij de Raad beroepen tot nietigverklaring in, die werden verworpen met de arresten nrs. 214 873 en 214 873 van 9 januari 2019.

1.11. Op 15 mei 2019 diende verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met een beslissing van 22 november 2019 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in dat bij arrest nr. 234 549 van 27 maart 2020 door de Raad werd verworpen.

1.12. Ook op 22 november 2019 nam de gemachtigde in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. De motivering ervan luidt als volgt:

“Mevrouw,

[...]

nationaliteit: Kameroen

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan, dat is gesteund op de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet het middel uiteen als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. *De machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 22 november 2019. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. *Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.*

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. *De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private en familiale belangen, omwille van haar zeer langdurig verblijf in België sinds 2005 en haar fysieke en psychische problematiek zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).*

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf (waarbij moet worden geoordeeld over het – al dan niet – bestaan van buitengewone omstandigheden) niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide zijn niet identiek. De finaliteit van

een bevel om het grondgebied te verlaten (een verplichting om het land te verlaten binnen een bepaalde termijn) is verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de burgemeester van haar woonplaats). De afweging verschilt derhalve, met elks een apart toetsingskader.

Een aparte motivering is derhalve vereist. De gemachtigde kan niet stellen dat een motivering over de aanvraag tot machtiging van verblijf zou volstaan. De bestreden beslissing bevat overigens ook geen verwijzing naar deze motivering.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden doordat in de bestreden beslissing geen enkel motief werd opgenomen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

DERDE ONDERDEEL

4. Indien geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsverplichting, quod non, merkt verzoekster op dat minstens blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) door de gemachtigde op onzorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster.

De persoonlijke situatie van verzoekster werd miskend. De gemachtigde meent immers dat een verwijderingsmaatregel moet worden opgelegd, ondanks haar persoonlijke situatie (in het bijzonder haar langdurig verblijf in België en haar medische situatie, zie hieronder).

De gemachtigde is nochtans gehouden om, voorafgaandelijk, de persoonlijke situatie van verzoekster te overwegen, op een zorgvuldige en redelijke manier, bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel. Verzoekster wijst hiervoor op artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoekster wijst op haar feitelijke situatie, zoals onder meer aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15 mei 2019.

Verzoekster verblijft in België sinds 2005, waarbij zij op 3 januari 2005 een verzoek tot internationale bescherming had ingediend. Sindsdien heeft verzoekster meermaals verzocht tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf omwille van haar persoonlijke situatie.

Verzoekster wordt sinds maart 2015 opgevolgd in het WGC M. (onder meer door Dr. N. M. en psychiater Dr. H. M.). Verzoekster kampt met verschillende fysieke en psychische problemen: arteriële hypertensie, diabetes type II, depressie en een post-traumatische stress stoornis. Verzoekster wordt hierom multidisciplinair opgevolgd door het wijkgezondheidscentrum M. met het oog op de verbetering van haar symptomatologie en psychiatrische problematiek. In het centrum kan zij, naast de persoonlijke psychische opvolging, deelnemen aan groepsgesprekken, groepswerking en lokale projecten (zoals het project dat werkt rond het onderhouden van moestuinen en het vervaardigen van kleine voorwerpen) – zie onder meer stukken 12 t.e.m. 17 zoals gevoegd bij de aanvraag. De verscheidenheid aan initiatieven worden aan verzoekster aangeboden omwille van haar medische situatie (zoals onder meer vastgesteld door Dr. N. M. en psychiater Dr. H. M.). Verzoekster heeft derhalve, omwille van haar medische situatie, nood aan deze opvolging. Dit blijkt uit de talrijke stukken die werden gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De bijzonder lange periode dat verzoekster in België woonachtig is, maakt het tevens aannemelijk dat verzoekster geen beroep meer kan doen op een sociaal of familiaal netwerk om haar op te vangen bij een terugkeer naar Kameroen. Bovendien wordt in het verslag van psychiater Dr. H. M. eveneens aangegeven dat verzoekster geen contact meer heeft met haar familie in Kameroen. Er wordt tevens vermeld dat haar ouders gescheiden zijn en dat haar vader haar gedwongen heeft om een relatie aan te gaan met een veel oudere man (zie stuk 17 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). Verzoekster wijst tevens op de eigenheid van de opvolging en begeleiding die zij ondergaat in België, waaruit blijkt dat deze niet kunnen ingewisseld worden door “een kerkgemeenschap” of haar “familieleden” in Kameroen.

Bovenvermelde elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de beslissing waarbij verzoekster zou worden genoodzaakt om België te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de

concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 9596). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Er dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de bijgevoegde stukken aan de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de elementen aanwezig in het administratief dossier ter staving van de banden die verzoekster is aangegaan met haar omgeving en de opvolging en begeleiding die zij ondergaat omwille van haar fysieke en psychische situatie (zoals ook uiteengezet in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

In tegenstelling tot haar binding met België, heeft verzoekster stelselmatig haar binding met Kameroen verloren. Er kan inderdaad gesteld worden dat verzoekster een langdurige periode van haar leven in Kameroen verbleef, maar deze periode nam een einde 15 jaar geleden. Haar meest recente ontwikkeling in haar leven speelde zich af in België. Het is deze ontwikkeling die op de voorgrond staat. Het blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee op een zorgvuldige en redelijke manier heeft rekening gehouden, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst er tevens op dat de verwijdering van het grondgebied tot gevolg zou hebben dat verzoekster haar opvolging en begeleiding in het wijkgezondheidscentrum M. het niet kan verderzetten. Hierdoor zou verzoekster in een situatie terechtkomen in strijd met artikel 3 EVRM en miskent de gemachtigde artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

6. De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, aangezien door de gemachtigde aldaar een oordeel moet worden gevormd over de – al dan niet – aanwezigheid van buitengewone omstandigheden voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van de verblijfplaats van de betrokkene. Hieruit volgt geenszins dat verzoekster ook effectief het grondgebied moet verlaten. Het oordeel strekt zich hiertoe geenszins uit. Een aparte beslissing (en aparte beoordeling en motivering) is derhalve vereist indien verzoekster de verplichting zou worden opgelegd om binnen een bepaalde termijn verplicht het land te verlaten.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting, ontbreekt hierdoor."

2.2.1. Wat het eerste middelonderdeel betreft, kan worden volstaan met de vaststelling dat het beroep tegen de beslissing van 22 november 2019 waarbij verzoeksters aanvraag onontvankelijk werd bevonden, werd verworpen, zoals blijkt uit punt 1.11 bij de feiten uiteenzetting.

2.2.2. Wat het derde middelonderdeel betreft, moet er vooreerst op worden gewezen dat alle elementen die verzoekster thans inroept ook al werden ingeroepen in de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de beslissing die werd genomen naar aanleiding van deze aanvraag werden al deze elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd, met andere woorden, nagegaan of verzoekster buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Met de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt, met andere woorden, geantwoord op de vraag of verzoekster al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

In casu heeft de verwerende partij in de beslissing tot onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag onder meer geoordeeld over haar gezondheidssituatie (daarbij ook verwijzend naar de meerdere aanvragen die zij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had ingediend), de relatie met haar zus en het door haar aangevoerde langdurig verblijf en privéleven, en dit onder meer in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het beroep dat zij had ingediend tegen deze beslissing –en waarin zij in wezen dezelfde grieven had aangevoerd inzake de door haar geschonden geachte bepalingen– werd verworpen door de Raad, zodat ter zake kan worden verwezen naar het arrest nr. 234 549 van 27 maart 2020.

Verzoekster brengt thans geen andere elementen bij en toont niet aan dat de beoordeling onder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ruimer zou zijn dan deze onder de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat de besluitvorming in de aanloop naar het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een ander onderzoek zou vergen dan het onderzoek dat reeds werd gedaan in het licht van de beslissing over haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.3 In het tweede middelonderdeel voert verzoekster nog aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Hiervoor is reeds gebleken dat de verwerende partij zich heeft gebogen over alle door verzoekster aangehaalde elementen, en dit in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alvorens zij een terugkeerbesluit nam. De beslissing van 22 november 2019 die het resultaat is van deze beoordeling werd aan verzoekster betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kent dus de redenen van de verwerende partij, en, meer nog, heeft hiertegen een beroep ingediend, dat inmiddels door de Raad werd verworpen. In die omstandigheden toont zij niet aan welk belang zij heeft bij het gegeven dat de motivering niet werd hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS